

De Veenfabriek wil afrekenen met het elitaire imago van de moderne muziek, piep-knor is niet eng.

Foto Julian Maiwald

Helaas leggen spelers annex muzikanten de nadruk wel erg op het educatieve element.

KARIN VERAART

Elke keer is er wel wat: een onenigheidje hier, een misverstand daar. Zo wordt de opvoering van het muziekstuk *I walk into the electric pulse* steeds uitgesteld. De componiste uit Hongkong heeft het podium verlaten, acteur Joep van der Geest is achter haar aan gesneld, kennelijk om iets recht te zetten of te sussen. Even later steekt hij zijn hoofd om de deur en laat weten: dit duurt nog wel even.

Dit grappige gedoe vormt het begin van RAARRR, waarvan Van der Geest zelf initiatiefnemer is. Een 'muziektheatrale lectureperformance' noemen ze het bij muziektheatergezelschap de Veenfabriek, eentje die wil afrekenen met het elitaire, hermetische imago van de moderne muziek. De Veenfabriek werkt daar met haar originele aanpak en locaties in zekere zin altijd wel aan, maar doel op zich van een voorstelling was het nog niet zo direct. Een wens van Van

der Geest, die in zijn tien jaar bij de Veenfabriek 'de moderne muziek van onbereikbare verre vriend zag veranderen in een goede buur'.

Helaas ligt de nadruk vervolgens wel erg op het educatieve element. Op verscheidene ostentatief-illustratieve wijzen zijn de spelers/muzikanten druk doende verbanden te leggen met andere kunsten, over te brengen dat er niets engs is aan een piep-knor- of pling-plonggeluid en aan te tonen dat juist deze (abstracte) kunstvormen het publiek heel serieus nemen. Dat laatste is precies wat je in twijfel trekt wanneer je dit alles hoort en ziet. Goed bedoeld vast en zeker, maar een beetje onhandig naïef ook wel.

Aan het einde herpakt RAARRR zich enigszins met een stukje moderne dans en fijne moderne muziek. Niets mis mee.

door de Veenfabriek. Concept: Joep van der Geest. Compositie: Lam Lai. Tekst: o.a. Maarten Doorman. 11/12, Theater Ins Blau. Leiden.